

بیکانه ز خویش تا نکرد
دیدار نه پیش آشنای
هرگز نرسد بکنج الله
تا نشکست این طلسم لا
خوش آنکه براه کوه صلتش
کم کرده ز شوق در صفای
الشرخ ز در و او حقیقت
شناخته اگر تو عالم
در کعبه و کوه سناست مایم
عالم صفتند ذات مایم

مایم ز خویش بی خودانه
سر صفت ز باده مغانه
از دست خویشش مجرود
مطلق ز علا یون ز فانه
از ما از ز نماند جز بار
چون آتش عشق ز دربان
مایم تن ز بختش سر
هر چند نزارد او تن
مایم خط خال بر سن جبرائیل
زاهد بخیمال دام دانه
یار آمد و غیرشده فرار
عشق آمد و عقلش روان

بیکانه

بیدار و نهان بجز خداوند
غیر نبود چه در میان
در کعبه و صومناست مایم
عالم صفتند ذات مایم

ما از او زهد را نشکستیم
در سیکه سالها نشکستیم
شبیج بجاک ره فکندیم
ز ناز زلف بار بستیم
هرگز ز میان جان کشیدیم
بند دل زاهدان کشیدیم
بسیوند از این دانه بریدیم
از درد سر ز فانی رسیدیم
بسیوند فتنه در خرابات
از کردن چشم یار رسیدیم
تا جام جهان نهار باقیست
هر دو گوش باده اسبیم
در ظاهر اگر چه بس حقیریم
در باطن خویش در آنچه اسبیم

در کعبه و صومناست مایم
عالم صفتند ذات مایم